

Redactor: Alexandru STĂNCIULESCU

Tehnoredactor: Mariana MÎRZEA, Mihaela TUDOR

Coperta: Mariana MÎRZEA

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEINER, RUDOLF**

Legenda Templului și Legenda de aur ca expresie simbolică a tainelor evoluției prezente și viitoare a omului.
Din conținuturile Școlii Esoterice : Douăzeci de conferințe ținute la Berlin între 23 mai 1904 și 2 ianuarie 1906 / Rudolf Steiner ; trad.: Adrian Iliescu. - București : Univers Enciclopedic Gold, 2018

ISBN 978-606-704-500-0

Iliescu, Adrian (trad.)

1

Societatea antroposofică din România
Str. Vișinilor nr. 17, sector 2, București
Tel.: 0723 776 956
www.antroposofie.ro
email: secretariat@antroposofie.ro

Rudolf Steiner

LEGENDA TEMPLULUI ȘI LEGENDA DE AUR

ca expresie simbolică a tainelor evoluției
rezente și viitoare a omului
Din conținuturile Școlii Esoterice

Douăzeci de conferințe ținute la Berlin
între 23 mai 1904 și 2 ianuarie 1906

Traducere: Adrian ILIESCU

UE UNIVERS
ENCICLOPEDIC
INITIERI

UNIVERS ENCICLOPEDIC BOOKS**UNIVERS ENCICLOPEDIC INITIERI**

Str. Luigi Cazzavillan nr. 17, sector 1, București, 010784

Tel.: 0371.332.838

e-mail: difuzare@universenciclopedic.rowww.universenciclopedic.ro

După notițe nerevăzute de conferențiar, editate de Colegiul de administrare a operei postume a lui Rudolf Steiner

Ediție îngrijită de Hella Wiesberger

Ediția 1, Opere complete – Dornach 1979

Ediția a 2-a, Opere complete – Dornach 1982

Ediția a 3-a, Opere complete – Dornach 1991

Traducere după

Rudolf Steiner,

Die Tempellegende und die Goldene Legende

als symbolischer Ausdruck vergangener und zukünftiger Entwickelungsgeheimnisse des Menschen.

Aus den Inhalten der Esoterischen Schule

Zwanzig Vorträge, gehalten in Berlin zwischen dem 23. Mai 1904 und dem 2. Januar 1906. GA 93

Rudolf Steiner Verlag, Dornach, Elveția, 1987

© 1972 by Rudolf Steiner-Nachlaßverwaltung, Dornach/Elveția

Toate drepturile pentru traducerea în limba română sunt rezervate Editurii UNIVERS ENCICLOPEDIC GOLD

CUPRINS

Treptele adevărului (biolog dr. Petre Papacostea)	15
În legătură cu publicarea conferințelor lui Rudolf Steiner.....	17
Observații preliminare ale editorului la ediția a 3-a.....	19

I

Rusaliile, sărbătoarea eliberării spiritului omenesc.

Berlin, Lunea Rusaliilor, 23 mai 1904 .....

25

Legătura Rusaliilor cu parcursul evoluției omenirii, conform unui manuscris din biblioteca Vaticanului și al contelui de Saint-Germain. Cele două mari curente ale concepției despre lume în cea de-a cincea rasă-rădăcină: concepția egipteano-indo-sudeuropeană bazată pe intuiția Devașilor; concepția persano-germană, bazată pe intuiția Asurașilor. Opoziția dintre cele două curente. Începutul reîncarnării omului în epoca lemuriană și evenimentele legate de aceasta. Cădere în păcat, drept condiție pentru cucerirea libertății. Prometeu, ca reprezentant al omului ce aspiră spre libertate. Referire la Misterul Rusaliilor în Evanghelie după Ioan. Rusaliile ca simbol pentru lupta omului pentru libertate.

Opoziția Cain-Abel.

Berlin, 10 iunie 1904.....

38

Miezul ocult al poveștii mozaice despre Adam și Eva și a urmașilor lor: reproducerea asexuată și sexuată.

Reproducerea sexuată abia din vremea lui Set. Tranzită de la Adam la Set; Cain și Abel. Opoziția dintre Cain (spiritul masculin) și Abel (spiritul feminin); principiul intelectual și cel inspirativ. Nașterea egoismului datorită intelectului. Lupta împotriva dușmanilor oculti ai omenirii; neamul Rackshasașilor. Împlinirea unei profecii a lui Nostradamus prin fondarea Societății teosofice și reîntemeierea Misteriilor originare. Doctrina despre reîncarnare și karmă.

Misteriile druzilor și ale droților.

Berlin, 30 septembrie 1904 (Notițe) .....

47

Droții și druzii, inițiați germanici din timpuri străvechi. Cele trei trepte de inițiere. Edda, ca poveste despre ceea ce s-a întâmplat în realitate în vechile Misterii droțice. Preoții druzi drept constructori ai omenirii; o imagine palidă a acestora în concepțiile francmasonilor.

Legenda lui Prometeu.

Berlin, 7 octombrie 1904 .....

53

Possibilitatea de interpretare exoterică, alegorică și ocultă a legendelor. Legenda lui Prometeu. Interpretarea ei drept reprezentare misterială a istoriei postatlanteene a omenirii. Epoca lemuriană, atlanteană și postatlantceană. Descoperirea focului și Prometeu ca reprezentant al epocii postatlanteene. Opoziția dintre tipul kama-manasic de gândire al lui Epimeteu și tipul manasic de gândire al lui Prometeu, al conducerului inițiat în înțelepciune și faptă al omenirii postatlanteene.

Misterul rosicrucienilor.

Berlin, 4 noiembrie 1904 .....

65

Mitul lui Cain și Abel, al lui Hiram și Solomon (Legenda Templului) al Frăției rosicrucienilor, dat de Christian Rosenkreutz în secolul al XV-lea. Legenda,

6

ca expresie simbolică a destinului subraselor a treia, a patra și a cincea ale rasei-rădăcină a cincea, în legătură cu dezvoltarea Creștinismului. Principiul creștin al egalității dintre toți oamenii în fața lui Dumnezeu și utilizarea lui în sens lumesc în Revoluția Franceză. Conte de Saint-Germain și Revoluția Franceză. Creștinismul Celui răstignit și Creștinismul viitor al Rosacruții. Taina Mării de bronz și a Triungiului de aur.

Maniheismul.

Berlin, 11 noiembrie 1904 .....

75

Curentul spiritual al Maniheismului. Viața întemeietorului său, Mani. Marele contestatar al Maniheismului: Augustin. Legenda lui Mani și concepția manehistă despre Rău. Răul ca Bine inadecvat timpului și principiul maniheist al proprietății lumini spirituale interioare (Faust), în opozition cu principiul autoritatii exterioare (Augustin și Luther). Cooperarea Binelui și Răului în conexiune cu principiile de Viață și Formă. Viață și Formă în evoluția Creștinismului. Biruirea Răului prin Băndețe drept sarcină a curentului spiritual maniheist. Lupta lui Augustin împotriva lui Faust și lupta Iezuitismului împotriva Francmasoneriei.

Esența și misiunea Francmasoneriei din punctul de vedere al Științei spiritului.

Conferința întâi, Berlin, 2 decembrie 1904 .....

88

Legenda Templului ca fundament al Francmasoneriei. Ritualul primirii în Masoneria ioaneică. Gradul de Maestru și Legenda Templului. Procesiunile simbolice ca reflectări ale proceselor oculte de pe planul astral. Francmasonii erau în timpurile de demult zidari adeveriți. Arhitectura în raport cu cunoașterea

7

Universului. Francmasoneria și-a încheiat misiunea sa propriu-zisă; importanța ei justificată în subrasa a patra.

Conferința a doua, Berlin, 9 decembrie 1904.....

100

Francmasoneria – un înveliș căruia îi lipsește conținut veritabil. Goethe și Masoneria. Gradul de Royal-Arch. Masoneria operativă și arhitectura. Gradele superioare. Manifestul Marelui Orient, al Masoneriei – Memphis și al Masoneriei – Misraim în Germania. Sensul Legendei Templului, al Masoneriei operative: cunoașterea intuitivă, care trebuia să dispară. Epoca noastră (subrasa a cincea) ca rasă propriu-zis intelectuală. Organizarea până în cele mai mici amănunte a lumii minerale cu ajutorul spiritualității omenești, ca sens al Mării de bronz. Discursul premierului englez Balfour despre teoria electricității: o referire la un punct de cotitură în evoluția gândirii omenești. Străvechimea organizărilor francmasonice.

Conferința a treia, Berlin, 16 decembrie 1904 .....

113

Masoneria de grade înalte. Ritual reunite Memphis și Misraim. Francmasoneria de grade înalte și Cagliostro. Piatra înțeleptilor (nemurire) și pentagrama mistică în învățătura lui Cagliostro. Revoluția franceză și contele de Saint-Germain. Deosebirea dintre cunoașterea treptată la gradele înalte și utilizarea democratică a elementelor de cunoaștere în Masoneria ioaneică. Cele patru tipuri de învățături ale Masoneriei de rit Memphis și rit Misraim. Esența organizațiilor oculte. Noua cunoaștere despre atom. Viitoarea cunoaștere despre legătura dintre atom, electricitate și gândurile omenești.

Ideea despre evoluție și involuție aflată la baza societăților secrete.
Berlin, 23 decembrie 1904 126

Importanța cunoașterii oculte: facilitarea continuării conștiiente a vieții după moarte, a nemuriilor. Marea lege a dezvoltării conștiinței. Sarcina epocii noastre, aceea de a pătrunde și satura lumea minerală cu spirit omenesc. Regnurile naturale spiritualizate, ca viitor conținut al sufletului, bazat pe legea evoluției și involuției. Pătrunderea în viitor a acțiunii până la nivel de atom. Legătura dintre atom, gând și electricitate. Decăderea celei de a cincea rase-rădăcină prin lupta tuturor contra tuturor. Formele și importanța lor, în legătură cu treptele viitoare ale evoluției. Corespondența lor cu gradele înalte ale francmasonilor. Subrasa a cincea, ca rasă pur intelectuală, ca rasă a egoismului, și necesitatea învingerii acestuia.

II

Despre Templul pierdut și care trebuie reconstruit, în legătură cu Legenda lemnului crucii sau Legenda de aur.

Conferința întâi, Berlin, 15 mai 1905 139

Teosofie și practică (exemplu: construcția unui tunel). Necesitatea cunoașterii legilor colaborării dintre oameni pentru construcția societății omenești. Înlocuirea vechii culturi a statelor preoțești prin cultura experienței lumești în cea de-a patra subrasă. Războiul troian. Întemeierea Romei. Primii șapte regi ai Romei ca reprezentanți ai celor șapte etape ale epocii a patra de cultură. Legătura lor cu cele șapte principii ale omului. Legenda Templului și legătura ei cu Templul pierdut și care trebuie reconstruit.

Conferința a doua, Berlin, 22 mai 1905 154

Templul solomonic ca simbol pentru om, ca o casă a lui Dumnezeu. Arca lui Noe, Templul lui Solomon și dimensiunile corpului omenesc. Interiorul Templului lui Solomon. Ideea Templului lui Solomon și cavaleriei templieri. Învățările lor. Cele două curente la intrarea în existență a neamului omenesc: copiii lumii (fiii lui Cain) și copiii lui Dumnezeu (fiii lui Abel-Set). Rosicrucienii, drept continuatori ai Ordinului Templierilor, nu voiau altceva decât vrea Teosofia: a lucra la mareale Templu al omenirii.

Conferința a treia, Berlin, 29 mai 1905..... 166

Legenda lemnului crucii și semnificația universal-istorică a Templului lui Solomon. Opoziția dintre cele două curente ale omenirii: fiii lui Dumnezeu (urmașii lui Abel-Set) și fiii oamenilor (urmașii lui Cain). Unirea celor două curente în Christos Iisus. Construcția Templului cosmic în trei trepte (corespunzând corpului fizic, corpului eteric, corpului astral) de-a lungul întregului Vechi Testament, prin intermediul fiilor lui Cain, slujitorii lumii. Munca pentru instaurarea ordinii玄ine divine prin intermediul fiilor lui Dumnezeu, slujitorii Chivotului Legii. Templul lui Solomon ca expresie exterioară a ceea ce trebuie să fie Chivotul Legii. Evoluția omului în legătură cu simbolul crucii. Deosebirea pe care o face Pavel între lege și har. Legătura dintre lege și păcat în Vechiul Testament și dintre Lege și iubire în Noul Testament.

*Conferința a patra, Berlin, luna Rusaliilor,
5 iunie 1905.....* 184

Alegoria despre Cuvântul pierdut și care trebuie redobândit, în legătură cu sărbătoarea Rusaliilor, sărbătoarea libertății sufletului omenesc. Libertatea de a alege între bine și rău. Cădere în păcat. Evoluția

pământească prin runde, globuri și rase. Cei șapte regi ai dinastiei lui Solomon în timpul celor șapte perioade ale globului astral. Construirea Macrocosmosului prin Spirit, Fiu și Tată; munca interioară a omului pornind de la Spirit, trecând prin Fiul, la Tatăl. Culturile postatlanteene până la Evenimentul christic și legătura lor cu acțiunea celor trei principii, Tatăl, Fiul și Spiritul. Reînvierea cuvântului interior, învierea corpului eteric ca mister al Rusaliilor.

Logosul și atomii în lumina ocultismului.

Berlin, 21 octombrie 1905 (notițe) 199

Sarcina viitoare a curentului universal teosofic. Planul conducerii omenirii prin Maeștrii Lojei Albe. Logos, evoluție pământească și atomi.

III

Raportul ocultismului față de Mișcarea Teosofică.

Berlin, 22 octombrie 1905 (după-amiază) 213

Esența societăților oculte: organizare ierarhică; esența Societății teosofice: fundament democratic. Legătura dintre cele două constă în faptul că Societatea teosofică trebuie să fie un lăcaș în care ocultismul să se exprime prin limbă. Sarcina ocultismului propriu-zis: educare interioară; în cadrul Mișcării teosofice: popularizare a cunoștințelor oculte. Sarcina Societății teosofice: cultivarea deplin inteligibilă a învățăturilor oculte și a vieții oculte. Opoziția strictă dintre curentul ocult și organizarea socială teosofică.

Francmasoneria și evoluția omenirii (Conferință dublă).

Berlin, 23 octombrie 1905 (doar pentru bărbați)..... 230

Berlin, 23 octombrie 1905 (*doar pentru femei*) 244

Separarea fizică a ambisexualității în bisexualitate în epoca lemuriană. Pe plan spiritual un fel de repetare în epoca postatlanteană: divizarea înțelepciunii într-o înțelepciune de nuanță masculină și o înțelepciune de nuanță feminină. Cain și Abel ca reprezentanți ai acestei vechi învățături misteriale și Legenda francmasonică a Templului, ca expresie simbolică a ei. Concepția francmasonică despre puterea de creație (zâmislire) viitoare prin cuvânt. Tendință unilaterală în Francmasonerie și în Iezuitism. Învingerea vechii înțelepciuni prin noua Teosofie, ce provine din asexualismul supraordonat.

Relația cunoștințelor oculte față de viața curentă.

Berlin, 23 octombrie 1905 (*seara*) 260

Intervenția cunoștințelor oculte în viața nemijlocită. Corpul astral al omului. Importanța educației. Substanța astrală „intermediară”. Prelucrarea substanței astrale prin sentimente, noțiuni, decizii voliționale. Forme de gând astrele. Corpuri astrele individuale și substanță astrală a poporului. Expressia misiunilor popoarelor pe planul astral. Temperamentul poporului și caracterul poporului. Populațiile slave și americane la începutul ideii lor de popor. Ideea spirituală de popor în răsărit (slavism) și ideea psihică de popor în vest (americanism). Unirea acestora cu elementul mongol în răsărit și cu negrii în vest.

Arta regală într-o nouă formă.

Berlin, 2 ianuarie 1906 (*în comun pentru bărbați și femei*) 276

Neînțelegeri și erori privitoare la Francmasonerie. Sarlatania-Taxil. De unde vine denumirea de francmason? Cele trei domenii sau cei trei stâlpi ai culturii: înțelepciune, frumusețe, putere. Considerații privitoare

la secolul al XII-lea și la Legenda Sfântului Graal în sens francmasonic. Opoziția dintre principiul masculin-francmasonic și cel feminin-preoțesc: stăpânirea forțelor neviului și luarea în primire a forțelor vii date de Dumnezeu. Simbolul crucii. Sfântul Graal ca simbol pentru stăpânirea în viitor a forțelor viului: noua formă a Artei regale.

Însemnări de blocnotes pentru conferința din 2 ianuarie 1906
ținută la Berlin (facsimil) 311

Despre Goethe și raportul său față de rosicrucianism
(probabil 1906) 314

Note 316

Notă specială privitoare la afirmațiile despre atom, în
legătură cu Francmasoneria 383

Completări 388

Index de nume 408

I
**RUSALIILE, SĂRBĂTOAREA ELIBERĂRII
SPIRITULUI OMENESC**

Berlin, Linea Rusaliilor, 23 mai 1904

Era de anticipat ca astăzi să se adune doar o mică comunitate¹. Cu toate astea am hotărât să celebrăm această seară, pentru a spune celor ce se află aici câteva lucruri legate de sărbătoarea Rusaliilor.

Înainte de a intra în subiect, aş vrea să vă împărtăşesc unul dintre rezultatele ultimei mele călătorii la Londra, care constă în aceea că foarte probabil în toamnă doamna Besant ne va face o vizită aici. Vom avea deci ocazia să auzim din nou² această personalitate, ce aparține celor mai importante forțe spirituale ale prezentului. Următoarele două conferințe publice le vom ține la Casa Arhitecților: de azi în opt zile despre spiritism, iar în următoarea, despre somnambulism și hipnotism. După aceea, evenimentele de luni vor avea loc din nou aici în mod regulat³. În zilele de joi din perioada care urmează voi vorbi despre Cosmologia teosofică,⁴ despre reprezentări ale Teosofiei privitoare la alcătuirea ansamblului Universului. Cei interesați de aceste probleme vor avea ocazia că audă o serie de lucruri pe care, probabil, nu au ajuns încă să le cunoască din literatura teosofică curentă. Conferințele despre elementele de bază ale Teosofiei⁵ aş dori să le ţin puțin mai târziu.

Ceea ce am să spun acum provine dintr-o tradiție ocultă veche. Desigur, materialul nu poate fi epuizat astăzi. Unele lucruri pot părea chiar de necrezut. De aceea am rugămintea să priviți ora de astăzi ca pe un episod, în care nu urmează să aducem dovezi, ci pur și simplu să relatăm niște lucruri.

Oamenii își serbează astăzi sărbătorile fără să aibă cu adevărat o idee despre ce semnifică ele. În ziare, ce pentru o mare parte a contemporanilor noștri constituie astăzi sursa principală de educație și informare culturală, pot fi citite o mulțime de articole despre astfel de manifestări, fără să existe la cei care scriu despre acestea nici cea mai mică conștiență despre ce înseamnă ele. Pentru teosofi este însă necesar să atragem din nou atenția asupra semnificației lor interioare. Și astfel aş dori să indic primii germani ai unei atare sărbători stravechi, originea sărbătorii de Rusaliu.

Rusaliile sunt una din cele mai importante și mai greu de înțeles sărbători. În conștiința creștină ea amintește de coborârea Spiritului Sfânt. Acest eveniment ne este descris ca ceva miraculos: asupra discipolilor și apostolilor lui Christos s-ar fi revărsat Spiritul Sfânt, astfel încât ei au început să vorbească în toate graiurile posibile. Ceea ce înseamnă că ei au găsit accesul spre inima oricărui om și au putut vorbi după puterea de înțelegere a fiecărui dintre ei. Aceasta este *una* dintre semnificațiile sărbătorii de Rusaliu. Dacă însă vrem să o înțelegem mai bine, trebuie să mergem mult mai profund. Sărbătoarea Rusaliilor – ca sărbătoare simbolică – este în legătură cu misterele cele mai profunde, cu bunurile spirituale cele mai sfinte ale omenirii. De aceea este și aşa greu să vorbești despre aceasta. Cu toate acestea aş vrea totuși să mă refer astăzi măcar la un aspect.

Motivul pentru care Rusaliile sunt un simbol, ce anume stă la baza sărbătorii de Rusaliu, ce anume semnifică ea în sensul cel mai profund, aceasta este consemnat într-un manuscris aflat doar la Vatican⁶, în Biblioteca Vaticanului și este păzit în modul cel mai strict. În acest manuscris nu se vorbește, ce-i drept, de

LEGENDA TEMPLULUI ȘI LEGENDA DE AUR

sărbătoarea Rusaliilor, dar se spune totuși de ce această sărbătoare este doar simbolul exterior. Acest manuscris nu a fost, desigur, văzut de niciun om care să nu fi fost inițiat în secretele cele mai profunde ale Bisericii catolice, sau care nu a ajuns să îl citească în astral⁷. O copie a acestuia este deținută de o personalitate care a fost foarte contestată de oameni, dar care astăzi începe să devină interesantă pentru istorici. Aș putea spune la fel de bine în loc de „este deținută”, „a fost deținută”, dar prin aceasta s-ar introduce o neclaritate. De aceea eu spun: o copie este în posesia *Contelui de Saint-Germain*^{6,8}, de la care, desigur, provin singurele comunicări care există în lume despre acest manuscris.

Aș dori să spun doar unele lucruri despre aceasta, în sensul Teosofiei. Suntem conduși aici spre ceva ce se alfă în legătură profundă cu evoluția omenirii din cea de a cincea rasă-rădăcină. Omul a căpătat forma pe care o are astăzi în cea de a treia rasă-rădăcină, vechea eră lemuriană, a perfectionat-o în continuare în cea de a patra rasă-rădăcină, era vechii Atlantide, și cu acest rezultat a intrat în cea de a cincea rasă-rădăcină. Cine a ascultat conferințele mele despre Atlantida⁹ își amintește că la greci mai exista încă o amintire vie a acelei perioade.

Pentru orientare trebuie¹⁰ să căpătăm o scurtă privire de ansamblu asupra a două curente care străbat era noastră, a cincea rasă-rădăcină, care trăiesc ca forțe ascunse în sufletele oamenilor și duc neîncetat o luptă: unul dintre curente se reliefiază în modul cel mai pur și mai clar, în ceea ce noi numim concepția egipteană, indiană și sudeuropeană despre lume. Întreg Iudaismul târziu, chiar și Creștinismul, conține ceva din acest curent. Acesta, pe de altă parte, s-a amestecat însă în Europa noastră cu celălalt curent, care trăiește în acea concepție despre lume pe care o întâlnim în Persia antică și pe care – dacă nu ne luăm după ce ne spun antropologii și etimologii, ci dacă intrăm mai profund în problemă – o putem regăsi la vest de Persia, ajungând până la regiunile germanilor.

Despre aceste două curente eu aş dori să afirm că ele trimit spre două mari intuiții, spre două intuiții spirituale importante care stau la baza lor. Una le-a răsărit în modul cel mai pur străvechilor Rishi. Lor le-a apărut intuiția unor ființe superior alcătuite: aşa-numiții Devași¹¹. Cine a trecut printr-o instruire ocultă, cine poate cerceta acest domeniu, știe ce sunt Devași. Aceste ființe pur spirituale, care trăiesc în spațiul astral și mental, au o natură dublă, în timp ce oamenii au o natură triplă, căci omul constă din trup, suflet și spirit. Natura devaică – în măsura în care o putem urmări – constă doar din suflet și spirit. Ea poate avea și alte componente, însă noi nu le putem urmări doar printr-o instruire ocultă. Un Deva are nemijlocit în interiorul său spiritul. Deva este un spirit dotat cu suflet. Acele lucruri pe care dumneavoastră nu le puteți vedea la om, și anume poftele, instințele, pasiunile și dorințele care trăiesc în el, care pentru cel ce și-a deschis simțurile spirituale sunt însă perceptibile ca fenomene luminoase, aceste forțe sufletești, acest corp sufletește al omului, care pentru om constituie interiorul său și este purtat de corpul nostru fizic, aceasta este corporalitatea cea mai de jos a Devașilor. Pe aceasta o putem considera drept corpul lor. Intuiția indiană s-a îndreptat cu precădere spre venerarea acestor Devași. Indianul vede acești Devași pretutindeni. El îi consideră, atunci când privește în spatele culiselor fenomenelor noastre玄mic, drept forțe creatoare. Această intuiție se află la baza zonei sudice a concepției despre lume¹². Ea se exprimă măreț și puternic în concepția despre lume a egipteanului.

Cealaltă intuiție stă la baza vechii mistici persane și a condus la venerarea unor entități tot de natură dublă: Asurași¹³. Aceștia au, de asemenea, ceea ce noi numim suflet; ei au dezvoltat însă într-un mod grandios, titanic, corpul fizic, care include un organ sufletește. Concepția indiană despre lume, care ține de venerarea Devașilor, îi consideră pe acești Asurași ceva inferior, în timp ce aceia care au aderat la zona nordică a concepției despre lume¹² s-au atașat mai mult de Asurași, de natură fizică. De aceea și impulsul deosebit de

LEGENDA TEMPLULUI ȘI LEGENDA DE AUR

puternic care s-a dezvoltat aici de a stăpâni lumea fenomenelor senzoriale într-un mod materialist, de a stăpâni lumea realității printr-o tehnică dusă la maximum de perfecțiune, prin arte fizice și altele de acest gen. Astăzi nu mai există niciun om care să fie ancorat în venerarea asurică; mulți dintre noi însă mai au încă în ei ceva din această natură. De aici se trage aplecarea spre latura materială a vieții, și aceasta este trăsătura fundamentală a zonei nordice a concepției despre lume. Cel care se declară un adept al principiilor pur materialiste, poate fi sigur că are în natura sa ceva ce provine de la acești Asurași.

Din rândul adeptilor Asurașilor s-a dezvoltat apoi un sentiment fundamental curios. El a încolțit mai întâi în viața spirituală persoană. Persanii au căpătat un fel de teamă de natură devaică. Teamă, sfială și groază față de tot ce este pur spiritual-sufletește. Aceasta a făcut ca noi să vedem astăzi marea antiteză dintre concepția persoană și cea indiană. În concepția despre lume persoană era divinizat adesea exact ceea ce direcția indiană considera drept rău, drept ceva inferior și viceversa, era evitat tocmai ceea ce indianul considera a fi demn de venerat. În cadrul sentimentului cosmic persan a luat naștere deci această dispoziție fundamentală curioasă față de o ființă, propriu-zis de natură devaică, dar care în cadrul acestei concepții despre lume era evitată, temută. Pe scurt, imaginea care apare în această concepție despre lume este reprezentarea lui Satan. Lucifer, spiritual-sufletește, devine o ființă ce îi trezea fiori de groază. Aici trebuie să căutăm originea a ceea ce există drept credință despre Diavol. Această dispoziție fundamentală a trecut și în concepția modernă despre lume; în special în Evul Mediu, Dracul a devenit o figură temută și evitată. Formal, Lucifer era deci evitat.

În manuscrisul amintit noi primim o explicație despre aceasta¹⁴. Dacă în sensul celor de mai sus urmărim mersul evoluției玄mic, vom găsi că la mijlocul celei de-a treia rase, rasa lemuriană, oamenii s-au îmbrăcat cu substanță fizică. Este o falsă reprezentare dacă

teosofii cred că reîncarnarea nu ar avea un început și un sfârșit. Reîncarnarea a început în era lemuriană și va înceta din nou la începutul rasei a șasea. Există doar un anumit interval de timp, în cadrul evoluției pământești, în care omul se reîncorporează. Premergător lui a existat o stare extrem de spirituală, care nu a necesitat reîncorporarea, și va urma din nou o stare spirituală, care de asemenea nu impune o reîncorporare.

Încorporarea, la origini, în timpul rasei a treia, a constat în aceea că spiritul omenesc feciorelnic, Atma-Budhi-Manas, a căutat oarecum o posibilitate de încorporare fizică. Evoluția fizică a Pământului nostru, împreună cu ființele animale, întreaga ființă animal-omenească, nu putea pe atunci să fie într-atât de avansată încât să fi putut primi spiritul omenesc. O parte însă, o anumită grupă de ființe animale era deja la nivelul la care sămânța spiritului omenesc să se poată cufunda în aceste corpuri animale, fapt prin care ele au putut da trupului omenesc forma.

O parte a individualităților care s-au încarnat atunci, au format mica seminție a celor care mai târziu s-au răspândit în întreaga lume, aşa-numiții adepti. Aceștia erau adeptii originari, nu cei pe care noi îi numim astăzi inițiați. Cei pe care noi îi numim astăzi inițiați, nu au parcurs pe atunci nicio încarnare. Pe atunci însă nu s-au încorporat toți care ar fi putut găsi corpuri animal-omenești, ci doar o parte. O altă parte, din anumite motive, s-a opus mersului încarnării. Ei au așteptat aceasta până în timpul celei de-a patra rase. Biblia indică acel moment într-un mod ascuns și cu înțeles profund: Fiii zeilor au găsit că fiicele oamenilor erau frumoase¹⁵, și s-au unit cu ele.

Aceasta înseamnă că în acel moment, de dată ulterioară, a început încarnarea celor care rămăseseră în așteptare. Noi numim această grupă „Fii ai înțelepciunii”, și pare aproape ca și când în ei ar exista o anumită semeție și o trufie. Vom face acum abstracție de excepția mică grupă de adepti. Dacă această celalată parte s-ar fi încarnat atunci și ea, omul nu ar mai fi ajuns niciodată la conștiință

LEGENDA TEMPLULUI ȘI LEGENDA DE AUR

clară în care trăiește astăzi. Omul ar fi rămas împotmolit într-o conștiință confuză, de transă. El ar fi primit conștiința pe care dumneavoastră o puteți găsi la cei hipnotizați, somnambuli, și aşa mai departe. Pe scurt, oamenii ar fi trebuit să rămână într-un fel de conștiință de vis. Un lucru însă le-ar fi lipsit atunci, un lucru extraordinar de important, dacă nu cel mai important: sentimentul libertății, decizia proprie, din propria lor conștiință, din Eul lor, în privința binelui și a răului.

Geneza numește această încarnare mai târzie – în forma pe care ea deja o promise sub influențele ce au provenit de la dispoziția pe care am caracterizat-o atunci când am spus, că față de Deva există o anumită sfială –, Geneza numește această încarnare mai târzie „cădere” a omului, căderea în păcat. Deva a așteptat și s-a coborât abia după ce omenirea fizică a avansat deja cu o treaptă, pentru a lua apoi în posesie corpul fizic și prin aceasta să poată dezvolta o conștiință mai matură decât ar fi fost cazul anterior.

Vedeți astfel că omul și-a plătit libertatea prin înrăutățirea naturii sale, prin aceea că a așteptat să se încarneze până când natura sa a coborât în stările fiziolactice mai dense. În mitologia greacă s-a păstrat o conștiință profundă a acestei situații. Dacă omul ar fi ajuns la încarnare mai devreme – aşa spune mitul grecilor –, s-ar fi întâmplat ceea ce a vrut Zeus, pe când oamenii se aflau încă în „Paradis”: El a vrut să-i facă fericiți, însă ca ființe inconștiente. Conștiința clară ar fi fost exclusiv proprietatea zeilor, iar omul ar fi rămas fără sentimentul libertății. Răzvrătirea spiritului luciferic, a spiritului devaic în omenire, care a vrut să coboare pentru a se ridica singur în evoluție în deplină libertate, este simbolizată în legendă de către Prometeu¹⁶. El trebuie însă să ispășească pentru intenția sa prin aceea că un vultur – simbolul poftelor – roade mereu din ficatul său, provocându-i astfel cele mai cumplite dureri.

Omul a coborât deci mai adânc, iar ceea ce ar fi atins prin artele magiei și prin forță, trebuie să atingă acum cu ceea ce îi parvine

în mod automat din conștiența clară a libertății. Dar întrucât a coborât mai adânc, el trebuie să îndure, de asemenea, dureri și chinuri. Și acest lucru îl semnalează Biblia prin cuvintele: În dureri vei naște copii¹⁷, cu sudoarea feței tale îți vei mâncă pâinea –, și aşa mai departe. Aceasta nu înseamnă altceva decât că omul trebuie să se ridice singur de unde a venit, cu ajutorul culturii.

Reprezentantul omenirii, ce se străduie în libertate, prin lupte spre cultură, a fost simbolizat de mitologia greacă prin Prometeu. În el ea a înfățișat pe omul care suferă, și în același timp pe eliberator. Cel care îl eliberează pe Prometeu este Hercule, despre care ni se povestește că s-a supus inițierii în MISTERIILE eleusine. Cel care s-a coborât în lumea de jos a fost un inițiat, căci coborârea în lumea de jos este expresia tehnică pentru inițiere. Această călătorie către lumea de jos ne este spusă de Hercule, Ulise și de toți aceia la care avem de-a face cu inițiați, care vor acum să-i conducă pe oamenii din actuala etapă de evoluție către izvorul înțelepciunii originare, către viața spirituală.

Dacă omenirea s-ar fi oprit la stadiul celei de-a treia rase, noi am fi fost astăzi niște oameni visători. Prin natura sa de Deva omul a fecundat natura sa inferioară. Din conștiența sa de sine, din conștiența libertății sale, el trebuie să dezvolte acum din nou acea scânteie de conștiență, pe care atunci, într-o semеție îndreptățită, și-a adjudecat-o, trebuie să dezvolte deci acea cunoaștere spirituală la care, în starea anterioară de nelibertate, nu a aspirat. În natura omenească în sine este sădită acea răzvrătire satanică, care însă ca aspirație luciferică este în general garanția libertății noastre. Și din această libertate noi dezvoltăm iarăși viața spirituală. Această viață spirituală trebuie ațățată din nou în cadrul omenirii celei de-a cincea rase. Această conștiență trebuie să pornească din nou de la inițiați. Ea trebuie să fie nu o conștiență de vis, ci o conștiență clară. Herculienii spiritului, inițiații sunt cei care duc înainte omenirea și îi dezvăluie natura de Deva ascunsă, cunoașterea spiritualului. Aceasta a fost și năzuința tuturor marilor fondatori

LEGENDA TEMPLULUI ȘI LEGENDA DE AUR

de religii, de a aduce iarăși omenirii cunoașterea spiritualului, pe care ea l-a pierdut în viață fiziologică. Atlanteenii aveau o cultură fizică înaltă, iar rasa noastră a cincea continuă să dețină încă o cotă însemnată de viață materială. Această cultură materialistă din epoca noastră ne arată cât de mult s-a încurcat omul în natura pur fizic-fiziologică, precum Prometeu în lanțurile lui. Dar la fel de sigur este că vulturul, simbolul poftelor care roade din ficatul nostru, va fi înlăturat de către omul spiritual. Inițiații vor să conducă omenirea conștientă de sine într-acolo prin astfel de mișcări, dintre care Mișcarea teosofică este una dintre ele, încât omul, în deplină libertate, să se poată din nou ridica.

Momentul pe care noi trebuie să-l sesizăm drept începutul revărsării vieții spirituale în omenirea conștientă de sine, îl găsim evidențiat foarte precis în Evanghelie în Noul Testament. În Evangheliea cea mai profundă, în Evanghelie după Ioan, puțin luată în seamă de teologia actuală, se indică acest moment acolo unde se spune că Iisus vine la Sărbătoarea Corturilor. Fondatorul Creștinismului vorbește acolo despre revărsarea vieții spirituale asupra omenirii. Acesta este un pasaj curios. Sărbătoarea Corturilor constă chiar în aceea că se mergea la un izvor din care curgea apă. Acolo se исca apoi o serbare, care indica faptul că omul va trebui să reflecteze cândva din nou serios la spiritual, la natura de Deva și la aspirația spirituală. Apa, care era scoasă acolo cu găleata, era un pandant la sufletesc-spiritual. După repetate declinări a invitației, Iisus merge totuși la sărbătoare. Și în ultima zi a sărbătorii se întâmplă următoarele (Ioan 7, 37): În ultima zi a sărbătorii, care era și cea mai fastuoasă – așa trebuie înțeles – apare Iisus și vorbește: „Dacă însetează cineva, să vină la mine și să bea!” – Cei care beau, sărbătoreau o sărbătoare de aducere aminte a vieții spirituale. Iisus mai leagă însă și altceva de aceasta, iar Ioan o arată prin cuvintele: „Cei care cred în mine, din trupurile lor vor curge, după cum spune Scriptura, râuri de apă vie. Spunea însă cuvintele acestea despre Spiritul pe care aveau să-l primescă cei ce